

Leygarkvöldið skal ljósið slökkjast í ein tíma

Slökk í ein tíma

LEYGARDAGIN ER **EARTH HOUR**. TAÐ ER EITT **TILTAK**, IÐ HEIMSNÁTTÚRUGRUNNURIN **WWF** SETTI Á STOVN **2007**, OG TEY **MÆLA** ØLLUM Í **HEIMINUM** AT SLÖKKJA **LJÓSIÐ** Í EIN **TÍMA**

UMHVØRVI

Inna Tørnroos
inna@söialurin.fo

Millum 19.30 og 20.30 leygarkvöldið skal slökkjast um allan heimin. Felagskapurin WWF skrivar á heimasíðuni, at Earth Hour er sýmbolskt átak fyri at vísa, at vit taka veðurlagsbroytingarnar í álvara. Kilowattini, ið verða spard henda tíman, hava ikki so stóran týðning, men snýr tað seg um at vísa, at

okkurt má gerast fyri at broyta skeivu gongdina í heiminum.

Við at slökkja ljósið leygarkvöldið, atkvøða vit fyri einum betri umhvørvi til okkara barnabørn.

Og ongin sigur, at vit ikki kunnu gera leygarkvöldið eyka hugnaligt, tá sløkt verður.

Her eru nøkur hugskot:

– Slökk heima og tendra nøkur ljós. Bivoks er betri enn stearin, tá ið talan er um umhvørvi.

– Bjóða til myrkan hugna. Savna nakrar vinir og ger góðan vistfrøðiligan mat.

– Um veðrið er klárt - far út og hygg upp í himmalin. Stjørnurnar siggjast eyka væl, um myrkt er.

– Ver einsamøll og hav eina mindfullness-løtu.

– Far út við myndatólinum og tak áðrenn og aftaná myndir.

So segði hann...

– *Eg ivist í, hvussu jaligt tað er fyri kvinnuna at hava hesa vitan. Summi hava víst á, at vitanin kann oyðileggja ta tíðina, sum er eftir at bera barnið*

Karsten Hansen, landsstýrismaður, um fosturkanningar, sum kunnu avdúka Downs Syndrom

KLUMMAN

Simona Weihe

Løtan og lívið

Tá tú ert í fimmtíárunum eru sannlíkindini stór fyri bæði gleðiligum og døprum hendingum og broytingum hjá tær og tínum vinum og kenningum. Tær gleðligu ríka tær lívið, meðan tær døpru í eini handarvend kunnu kollrenna, um ikki lívið, so gerandisdagin.

T.d. er góður starvsfelagi vorðin omma. Hon er sooooo stolt av elskuligu ommu-dóttirini, sum er ballað inn í umsorgan frá ommum, abbum, umframt mammu og babba. So er tað vinkonan, sum eftir 30 ára gamalt hjúnalag (ó)hepna løtu vaknaði við kaldan dreym og bráðliga ikki kennir makan, tí hann av ósketni avdúkaði sítt dupultlív. Barndómsvinkonan í Danmark, sum endaliga hevur góðtikið, at hon ongantíð aftur fer at búseta seg í Føroyum. Hóast longsul eftir heimlandinum, so vigar kærleikin og umsorganin fyri sálarsjúku dótturina meira. Tað er í Danmark, at dótturin er hjálpt og hevur tað gott. Kær vinkona fer kaldan vetrardag av landinum at leita sær heilsabót. Onnur má við tungum hjarta biðja mannin flyta úr heiminum, tí hann hoknaði undir mót-gongd og fór at ugga seg við rúsdrekka. Systirin, sum er so heppin at vera røsk og ung langomma. Og ikki minst hon, sum á miðjum aldri møtti tí rætta. Soleiðis er lívið ein røð av stórum og smáum hendingum og broytingum.

Væl tugda hugmyndin, at tú bara eigur hesa løtuna, er so sonn so sonn. Tú kundi ynskt, at tú dugdi betur at liva eftir henni. Gjøgnum dagin við sínum gerandisligu uppgávum, gloymir tú – ella hevur ikki tíð til – at steðga á og njóta stundina.

Men tá tú so á morguntúrinum við hundinum hoyrir tjøldur láta ella sært vakran morgunroða, so kennir tú bráðliga, hvussu stórt skaparverkið er, og tú steðgar á og gleðist um tað, sum tú hoyrir og sær. Ella tá kaldur og myrkur vetrardagur tykist dapur og langdrigin, vigar hugnaliga løtan við nátturðaborðið í heita køkinum saman við soninum upp ímóti.

Ikki minst hesa ársins tíð, nú tað sprettur í urtagørðunum, sóljukopparnir prýða gil og áir, og páskjaliljurnar standa í blóma og boða frá summarinum, serliga nú haldi eg, at orðini hjá Paulusi: »Gleðist við hinum glaðu, og grátið við teimum, ið gráta!« hóska so væl til gleðiligu og døpru hendingarnar í lívi okkara.

